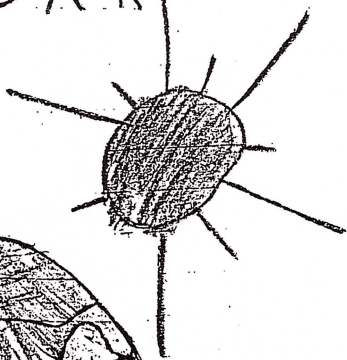
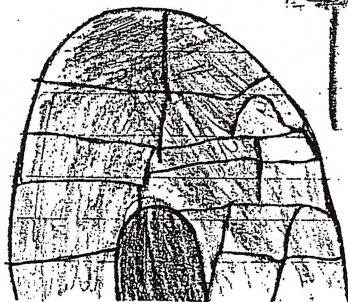
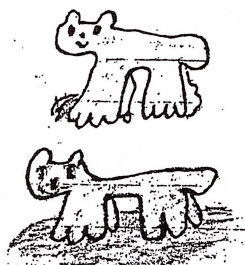

”Snö, is och isbjörnar”

Sollerö skolas miljöuppsatser 2010

ISBJÖRNEN
DÖR OM DEN ÄR I AFRIKA
FÖR DET ÄR FÖR VARMT
ISEN SMELTET OM DEN
ÄR VARM SNÖN ÄR VIT
ISBJÖRNEN SÄVÄR PÅ ETT
IS FLAK NÄR SOLEN LYSER
PÅ SNÖN DA GLITRAR SNÖN
ISBJÖRNEN FÖDER PÅ VÄREN
ISBJÖRNEN ELSKAR
ÄVÄR PÅ IS FLAK

*o. författare och konstnär: Ella Iversen, 60. skoleklass.

Sagan om Is

Hej, jag heter Is. Jag ska berätta om när jag var liten. Allt började när min mamma träffade pappa. Sen när parningstiden var inne parade dom sig. Några månader senare föddes jag och min syster Snö.

Ni undrar säkert vad vi är för djur, vi är isbjörnar. Några veckor senare tog min mamma med oss på ett äventyr. Snön yrde och vinden blåste.

Jag sa: Mamma jag fryser. Då sa mamma: -Vi ska snart gå hem. Då sa Snö: -Mamma, jag vill också gå hem. Väl hemma sa mamma: - Nu är det dags att sova. – God natt Is, sa Snö. – God natt sa jag till Snö.

Nästa dag gick vi ut igen. Då sa mamma: - Tyst, jag hör att någon går i snön, vi går in igen. Vi går ut lite senare. Sen gick mamma ut för att skaffa mat.

Då kom jägarna. Jägarna sköt mamma. Då kom pappa och tog jägarnas bössa. Sen sprang pappa till mig och Snö och berättade att mamma var död. Jag och Snö började gråta. Nu var min saga slut.

Liv Ståhlkloo, klass 1.

Hur klimatet påverkar isbjörnarna

Det var en gång en gubbe som hette Peter. Han jobbade med att forska om isbjörnar. När han skulle gå hem såg han fabriken som släppte ut så mycket rök. Han blev arg. Då såg han chefen som ägde fabriken. Han gick dit och sa: -Vet du hur mycket rök du släpper ut? Han sa: -Nej. –Du släpper ut en massa rök och det påverkar klimatet hos isbjörnarna. Det blir varmare. Dom är vana att det ska vara kallt. Peter blev så arg att han gick hem.

Nästa dag stod det i tidningen att dom har slutat släppa ut så mycket rök från fabriken. Tack vare Peter.

Rebecka Markus, klass 3.

Rädsla av is

Emma och hennes kompis Katja skulle gå över isen till hennes gammelmorbror Aron.

- Jag tycker att det börjar bli mörkt! Vad är klockan?? frågade Katja.

- Den är...fem över sex.

- Huu, vad det är kallt!

- Jaa, hoppas det finns mycket ved i stugan, sa Emma.

- Skönt, nu är vi snart framme!

- Titta, det lyser i fönstret! Vad mysigt det ser ut... sa Emma.

- Titta!!! Sa Katja.

Himlen ser plötsligt väldigt mystisk ut... Som norrsken – och ändå inte. Något virvlar och ändrar färg.

Vad är det som händer?! frågade Katja. Vinden låter som viskande röster och ett

avlägset då hörs... SPRIIIIIING!!!!!! skrek dom.

Då såg dom vad det var. HÄSTAR! Ett hundratal hästar, som kom i vansinnig galopp, rakt mot dom. Men det var inga vanliga hästar.

- AJJ! Jag har vrickat foten, jag kan inte springa! SPRING EMMA!! Rädda dig själv! Men Emma hade inte en tanke på att överge sin vän.

- ALDRIG! Sa Emma.

Aron hade gått ut för att kolla om dom kom snart. Då såg han norrskenet.

- Det där är inget vanligt norrsken, sa han och gick in. BADABOM, BADA-BOM!!!

- HJÄLP! skrek dom.

Dånet blir öronbedövande, mörkret omger dem och sveper runt dom i isiga pustar. Då.., då blir det plötsligt tyst. Bara vindens sus över isen och ett svagt rasslande hörs. Klirrande, pinglande, som vackra klockor. Men inte ett vackert klirrande, utan kallt... En stark känsla av närvaro och ett blekblått sken i mörkret får dem att titta upp. Det första dom ser är hovar, hovar som tycks vara av glas. Det enda som rör sej är manar och svansar. Det är därifrån som ljuden kommer. För hästarna är gjorda av is!! Dom stirrar andlöst på dom, och hästarna stirrar tillbaka med ihåliga ögon. Hästarna har alla färger is kan ha, en är så mörk att man knappt ser den. I en lyser fullmånen.

Kylan tränger in i hela Emma, likt något ont som sprider sej, men hon kan inte ta ögonen från dem. Då kände hon hur Katja kramar hennes hand och hon vänder sitt huvud mot henne. Plötsligt inser Emma hur mycket hennes vän betyder för henne.

I det ögonblicket reser sig hästen närmast på bakbenen och skriar. Som i givet kommando ger sig hästarna iväg. Inte över dem, utan runt, likt en flod runt en klippa. Dom försvinner utåt havet och det sista dom ser är det blekblå skenet som äts upp av mörkret.

- Vi måste härifrån, sa Emma.

- Kan du gå?

- Kanske, om du hjälper mig.

- Självklart!

Dom säger inte mycket. Emma känner hur hon fortfarande skakar av rädsla. Hon inser att hon hade kunnat dö där ute. Men det som skrämmer henne mest är att hon kunnat förlora Katja.

- Vi är strax framme, det lyser i fönstret, sa Emma.

- Kom in! sa Aron.

- Katja har skadat foten!

- Värm er vid brasan. Jag kommer strax med varm choklad och mackor.
- Tack snälla! sa Emma.

Då släppte chocken och Katja började gråta.

- Jag var så rädd att jag skulle förlora dej, sa Emma. Hon gråter hon med. Det är skönt att gråta tillsammans, är som balsam för själen och stärker vänskapsbanden.

- Jag tror att jag vet vad det var. Ni har mött ishästarna. Jag hörde en gång för länge sen en liknande historia, men jag visste inte om jag skulle tro på den eller inte.

- Ishästarna?

- Ja, men den gången...var det flera människor som inte hann undan.

- Menar du att... dom dog? frågade Emma.

- Ja, den gången stannade inte hästarna.

- Men varför stannade dom för oss då? frågade Katja.

- Viljan att ge till någon annan, att inte tänka på sej själv. Det finns en sak de avskyr... något de inte kan övervinna.

- Vadå? frågade Emma.

- Styrkan och kraften i sann vänskap!

Siri Tiderman, klass 5.